

Sveiki, brangusis pone Finčai,

Rašau Jums iš tolimos ateities – iš pasaulio, kur technologijos keičia viską, bet žmogaus siela lieka tokia pat pažeidžiama. Esu paprasta paauglė, gyvenanti laikais, kai tiesa dažnai paskęsta triukšme, o sąžinė skamba senamadiškai. Bet būtent šiame pasaulyje perskaičiau knygą „Nežudyk strazdo giesmininko“ ir Jūs man tapote herojumi.

Jūs įžengėte į mano gyvenimą tyliai – be garsių frazių. Tiesiog vyras, tėvas, advokatas. Bet su kiekvienu puslapiu vis stipriau jaučiau, kad priešais mane stovi retas žmogus – žmogus, kuriam teisingumas nėra šūkis, o kvėpavimas. Kai visi aplink užsimerkė, Jūs nusprendėte pažvelgti tiesiai į tiesą. Jūs nebijojote eiti prieš daugumos nuomonę ne todėl, kad mėgote kovą, o todėl, kad negalėjote elgtis kitaip. Tikroji Jūsų jėga – paprastume. Kalbate ramiai, apgalvotai, ir todėl kiekvienas Jūsų žodis lieka širdyje. Jūsų drąsa – ne didvyriški veiksmai, o gebėjimas likti sąžiningu, kai sąžiningumas niekam nereikalingas. Išmokėte mane, kad drąsa – tai ne baimės nebuvimas, o žingsnis į priekį nepaisant jos. Kartais galvoju, ką darytumėte mūsų laikais? Tikiu, kad vėl gintumėte tiesą – tyliai, iš pareigos širdžiai, mokytumėte savo vaikus matyti pasaulį kitų žmonių akimis, klausytis tų, kurių niekas negirdi. Ir, galbūt, mums visiems šiandien to taip trūksta – tos tylios jėgos, kuri sklinda iš Jūsų. Jūs tapote priminimu, kad gėris nesensta. Jis nereikalauja pripažinimo – tai kasdienis pasirinkimas. Kai man sunku, prisimenu Jus teismo salėje: pavargusį, bet tvirtą, tikintį, kad tiesa verta kovos, net kai pasaulis prieš.

Ačiū Jums, pone Finčai, už žmogiškumo pamoką, kad išmokėte žiūrėti giliau, mąstyti plačiau ir suprasti: strazdas – tyrumo simbolis, o nužudyti jį reiškia prarasti viltį. Tokie žmonės kaip Jūs – tai sąžinės balsas, skambantis laike. Ir nors Jūs gyvenate knygos puslapiuose, Jūsų žodžiai vis dar moko mus būti drąsiais, sąžiningais ir gerais.

Su pagarba ir dėkingumu,

Anastasija